

EDUSTAJAKOKOUKSEN TULOKSISTA

„On olemassa merkkejä”, kirjoittaa „Retsh” lehti tänään, „jotka viittaavat siihen, että opposition loistava menestys on elvyttänyt vanhoja, jo haudatuilta näyttäneitä illuusioita ja uhkaa palauttaa vallankumousliikkeen sille blanquilai-suuden tielle, jolta Venäjän sosialidemokratian järkevä „vähemmistö” yritti niin uutterasti johdattaa sitä pois joulukuun „aseellisen kapinan” epäonnistumisen jälkeen”.

Arvokas tunnustus, jota Venäjän työläisten sietää mieltää. Mistä hyvästä porvaristo loukkaa eräitä sosialidemokraatteja taputtamalla heitä, muka järkeviä miehiä, olalle? Siitä hyvästä, että he yrittivät uutterasti johdattaa liikettä pois blanquilaiisuuden tieltä, „joulukuun” tieltä. Onko totta, että joulukuun taistelu oli blanquilaiisuutta? Ei, se ei ole totta. Blanquilaiisuus on teoria, joka kieltää luokkataistelun. Blanquilaiisuus ei odota ihmiskunnan vapautuvan palkka-orjuudesta proletariaatin luokkataistelun tietä, vaan vähäisen intelligenttinvähemmistön salaliiton kautta. Oliko joulukuussa sellainen salaliitto tai jotain sen tapaista? Ei ollut mitään salaliiton tapaistakaan. Se oli proletariaatin valtaviin joukkojen luokkaliikettä, proletariaatin, joka oli ottanut käytäntöön aito proletaarisen taisteluaseen, lakon, ja yhdistänyt mukaansa Venäjän poliittisella areenalla ennennäkemättömät joukot puoliproletaareja (rautatäisiä, postivirkailijoita j.n.e.), talonpoikia (etelä, Kaukasia, Itämeren maakunnat) ja kaupunkien pikkuporvareita (Moskova). „Blanquilaiisuus”-pelätimen avulla porvaristo haluaa alentaa, häväistä, parjata kansan taistelua vallasta. Porva-

ristolle olisi edullista, että proletaarit ja talonpojat taistelisivat vain saadakseen myönnytyksiä vanhalta vallalta.

Oikean siiven sosialidemokraatit käyttävät „blanquilai-suutta” vain tavallisena korusanana polemiikissa. Porvaristo tekee tuosta sanasta asean proletariaattia vastaan: „Työläiset, olkaa järkeviä! Taistelkaa kadettiduuman oikeuksien laajentamisen puolesta, kantakaa kastanjoita tulesta porvaristolle, mutta älkää tohtiko ajatella sellaista järjettömyyttä, anarkismia, blanquilaiisuutta kuin taistelua kansan täydestä vallasta!”

Puhuvatko liberaaliporvarit totta sanoessaan, että oikeistososialidemokraatit ovat muka yrittäneet uutterasti johdattaa liikettä pois lokakuun ja joulukuun tieltä ja menettelytavoista? Valitettavasti se on totta. Eivät kaikki oikean siiven sosialidemokraatit tajunneet taktiikkansa merkitystä tällaiseksi, mutta sitä sen todellinen merkitys juuri oli. Kun vaatimalla vaadittiin osallistumista Duuman vaaleihin, niin se merkitsi todellisuudessa kadettien tukemista, kadettien, jotka hautasivat vallankumouksen ja nimittivät vallankumoustaistelua „vanhaksi illuusioksi”. Niissä yhdistävän edustajakokouksen kaikissa kolmessa periaatteellisesti tärkeimmässä päätöslauselmassa, jotka sosialidemokratian oikea siipi hyväksyi vasemmistososialidemokraattien vimmatusta vastarinnasta huolimatta,— agrariohjelmassa sekä Valtakunnanduumaa ja aseellista kapinaa koskevissa päätöslauselmissa — on ilmeisiä jälkiä „sosialidemokratian järkevän osan” pyrkimyksestä johdattaa vallankumousliike pois lokakuun—joulukuun tieltä. Ottakaa paljonpuhuttu „kunnallistaminen”. Tosin meidän painostuksestamme on Maslovin alkuperäistä kunnallistamisehdotusta siirretty epäilemättä vasemmalle. „Luovutuksen” tilalle on pantu „konfiskointi”, on sallittu maiden jako, lisätty „talonpoikaiston vallankumouksellisten esiintymisten” tukeminen „aina konfiskointiin asti” j.n.e. Mutta kunnallistaminen, vaikkakin kuohittuna, on kuitenkin säilynyt. Kunnallistaminen on tilanherramaiden siirtämistä demokraattisille zemstvoille. Vallankumoukselliset talonpojat eivät suostu siihen. Aivan oikeutetusti he eivät luota eivätkä tule luottamaan zemstvoihin, eivät edes demokraattisiinkaan zemstvoihin, niin kauan kuin tämä demokraattismi esiintyy paikkakunnilla rinnan epädemokraattisen keskusvallan kanssa. Aivan oikeutetusti he torjuvat maiden

siirtämisen sekä paikallisille että keskusvallanelimille, kunnes koko valta, ehdottomasti koko valta tulee olemaan kansan valitsema, tilivelvollinen ja vaihdettavissa oleva. Mutta edustajakokous hylkäsi tämän ehdon vasemmistososialidemokraattien vastustuksesta huolimatta. Sen asemesta, että maa siirrettäisiin kansalle sitten, kun se valitsee kaikki valtion viranomaiset, edustajakokous hyväksyi maiden siirtämisen paikallisille valinnallisille vallanelimille! Entä minkälaisia olivat edustajakokouksen perustelut? Ohjelmassa nähkääs ei tarvita vallan valtaamisen aatetta; tarvitaan takeet restauraatiota vastaan. Mutta kun pelätään, että vallankumouksellinen talonpoikaisto valtaa vallan, niin se on aito kadettilaista talonpoikaisvallankumouksen pelkäämistä.

Ja restauraatiota vastaan sanan varsinaisessa mielessä voi olla vain yksi tae: sosialistinen kumous Lännessä. Paitsi tätä ehtoa ei mikään muu maailmassa voi taata meitä epädemokraattisen keskusvallan restauraatiolta niin kauan kuin on olemassa kapitalismi ja aina häilyvä, aina epävarma pientavarantuottaja. Meidän on siis ajateltava vallankumouksemme loppuun saakka viemistä sen sijaan, että turhanpäiten haaveilisimme suhteellisista takeista restauraatiota vastaan. Mutta edustajakokouksessa sosialidemokraattien oikea siipi löysi takeet restauraatiota vastaan siinä, että hyväksyi ohjelman, joka muistuttaa sopimusta restauraation kanssa: me takaamme itsemme epädemokraattisen keskusvallan restauraatiolta, jos vaikenemme agraariohjelmassa *tämän* vallan täydellisen demokratisoinnin välttämättömyydestä...

Ottakaa Valtakunnanduumaa koskeva päätöslauselma. Edustajakokous hyväksyi sen silloin, kun kadettien vaalivoitot olivat jo tosiasia. Ja meidän protesteistamme huolimatta edustajakokous puhuu kansanedustajain Duumasta yleensä eikä reaalisesta kadettien Duumasta. Sosialidemokratian oikea siipi ei halunnut osoittaa *tämän* Duuman kaksinaamaista luontoa,— se ei varoittanut työläisiä siitä vastavallankumouksellisesta osasta, jota *kadettiduumaa* pyrkii näyttämään,— se ei suostunut sanomaan suoraan ja selvästi: sosialististen työläisten on talonpoikaisen ja vallankumouksellisen demokratian kanssa esiinnyttävä kadetteja vastaan. Se esitti toivomuksenaan, että pitäisi olla sosialidemokraattien parlamenttiryhmä, ajattelematta kunnolleen,

onko meillä olemassa parlamenttia, onko meillä sosiaalidemokraattisia parlamenttimiehiä.

Ottakaa kolmas noista edellä mainituista päätöslauselmista. Se alkaa ultravallankumouksellisella fraasilla, mutta siitä huolimatta se on hengeltään läpeensä skeptillistä, ellei kielteistä suhdetta lokakuun—joulukuun taisteluun. Siinä ei ole sanaakaan sen *historiallisen* kokemuksen huomioonottamisesta, minkä Venäjän proletariaatti ja Venäjän kansa saivat vuoden 1905 lopulla. Siinä ei todeta sitä, miten historiallisen kiertämättömästi ovat menneisyydessä kasvaneet ja kasvavat nyt jälleen esiin täysin määrätyt taistelu-
muodot. Me panimme vain aivan lyhyesti ja yleispiirteisään edustajakokouksessa käytiin taistelua. Me palaamme vielä monet kerrat tässä kosketeltuihin kysymyksiin. Proletariaatin puolueen on ne tarkoin punnittava ja käsiteltävä uudelleen nojautuen niihin uusiin tosiasioihin, joita kadettiduma ja uuden nousun nopeasti kehittyvät tapahtumat meille tuovat. Proletariaatin puolueen pitää kehittää itsessään taito suhtautua ankaran kriittisesti edustajainsa tekemiin päätöslauseelmiin. Ja porvallisen lehdistön yhtenäinen kuoro, joka kehuu Venäjän sosialidemokratian järkeviä kilttejä poikia, osoittaa selvästi proletariaatille vissan taudin olemassaolosta puolueessa.

Tämä tauti meidän on parannettava ja me parannamme sen.

Kirjoitettu toukokuun 6 (19) pnä 1906

*Julkaistu toukokuun 7 pnä 1906
„Volna” lehdessä № 11
Allekirjoitus: N. L—n*

*Julkaistaan
sanomalehden tekstin mukaan*